

Kitab Daniel — Nomer Wolulukur

Tembok

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnezar nggambarake wiwitané Adventisme, wiwitané Amérika Sarékat, wiwitané sungu Protestan, lan wiwitané sungu Républikan. Belsyazar nggambarake pungkasané kabèh garis iki.

Nebukadnésar nggambaraké sajarah pekabaran malaékat kapisan lan kapindho wiwit taun 1798 nganti 1844, lan wiwitaning pangadilan pamariksaanipun Allah. Paseksèné sejajar karo Daniel pasal siji. Belsyazar nggambaraké sajarah pekabaran malaékat katelu wiwit taun 1989 nganti tekan hukum Minggu, lan wiwitaning pangadilan eksekutifipun Allah. Paseksèné sejajar karo Daniel pasal siji nganti telu.

Nebukadnésar nandhani pungkasané “pitung mangsa” sing nempuh kraton sisih lor, yaiku Israèl, ing taun 1798, nalika karajané dibalèkaké marang dhèwèké sawisé urip kanthi atiné kéwan galak. Paseksèné lumaku terus nganti pambukaning pangadilan panyelidikan ing pungkasané “pitung mangsa” sing nempuh kraton sisih kidul, yaiku Yéhuda, ing taun 1844. Ing paseksèné, tembung “jam” makili pawarta bab jam pangadilan saka malaékat kapisan, lan banjur manèh, makili rawuhé pawarta iku. “Jam” ing paseksèné nandhani loro-loroné, yaiku 1798 lan 1844, kang loro-loroné makili rampunganing bebendu kang kapisan lan bebendu kang pungkasan, miturut urutané.

Pungkasané Belsyazar ditandhani déning tulisan mistis sing padha tegesé karo rong éwu limang atus rong puluh. “Pitung mangsa,” manawa dipratélakaké minangka “sawijining jam,” “panyebaran,” utawa “rong éwu limang atus rong puluh,” iku minangka pralambang pangadilan. Pangadilané Nimrod yaiku “panyebaran,” pangadilané Nebukadnésar yaiku “pitung mangsa,” lan pangadilané Belsyazar yaiku rong éwu limang atus rong puluh. Nalika Nebukadnésar ngadili telu wong kang pantes iku, dhèwèké ndhawuhi supaya pawon murub iku dipanasi “pitung mangsa” ngluwihi lumrahé.

Paukumaning “pitung wektu” diparingi tandha nalika tekane pesen kang kapisan, lan nalika tekane pesen kang katelu. Pungkasan Adventisme Millerite ing taun 1863 diwiwiti kanthi panolake marang doktrin “pitung wektu,” lan satus rong puluh enem taun sawisé iku, ing taun 1989, “wektuning pungkasan” tumrap sajarahing malaekat katelu teka. Satus rong puluh enem iku minangka pralambang saka “pitung wektu”; mulane pungkasaning gerakan malaekat kapisan ing taun 1863 nganti wiwitaning gerakan malaekat katelu ing taun 1989 disambung dadi siji déning “pitung wektu” lumantar satus rong puluh enem kang simbolis.

Nanging paseksèn bab rubuhipun Belsyazar ing Daniel pasal gangsal mulang bilih boten wonten tiyang ingkang saged mirsani paukumaning “pitu wekdal,” sanadyan punika kaserat wonten ing “tembok”. Kangge sungu Republik, paukuman punika kaserat wonten ing

“tembok pamisahan gréja lan nagara” kagungan Thomas Jefferson, ingkang dipunbusak ing Daniel pasal gangsal. Kangge sungu Protestan ingkang sejati, paukuman punika kaserat wonten ing kalih bagan suci ingkang dipungantung wonten ing “tembok” supados tiyang-tiyang ingkang maos saged lumampah. Nanging ing wutaipun Laodikia, tembung-tembung punika boten saged dipunmangertosi. Ing kalih prakawis punika, tembung-tembung paukuman makili bilih sungu Protestan ingkang sejati lan sungu Republik sami katimbang ing timbangan, lan kapanggih kirang. Cariyos bab Belsyazar ngandhut piweling tumrap sungu Republik, ingkang makili bangsa-bangsa ing donya.

“Ing sajarah Nebukadnésar lan Belsyazar, Gusti Allah ngandika marang bangsa-bangsa ing jaman saiki.” *Signs of the Times*, July 20, 1891.

Crita bab Belsyazar uga ngemot sawijining pesen tumrap sungu Protestan, kang makili bangsa-bangsa ing donya.

“Ing sajarah Nebukhadnésar lan Bélsazar, Allah ngandika marang umat ing jaman saiki.” *Bible Echo*, September 17, 1894.

Dosa Belsyazar nglambangaké dosa saka loro sungu kéwan bumi. Dosa saka saben sungu kacethak ing panampikané marang kayektèn-kayektèn dhasaré, sanadyan padha nduwèni pangawikan kang jangkep bab kayektèn-kayektèn mau. Sungu Republik dicekel tanggung jawab miturut pepadhang saka Konstitusi, lan sejarah wiwitan nalika dokumèn ilahi iku diprodhuksi, nanging wiwit wektu iku wis saya suwe saya ditampik. Nalika bangsa iku ngandika kaya naga, témbok pamisah simbolis antarané gréja lan nagara bakal wis kabusak. Kanggo sungu Protestan kang sejati, pepadhang saka sajarah pawartos malaékat kapisan lan kapindho, nalika dhasar-dhasaré diadegaké, wis saya suwe saya ditampik, lan bakal terus saya ditampik kanthi saya tambah abot, nganti “témbok” angger-anggeré Allah uga, ing pungkasané, bakal ditampik.

“Nabi ing kéné nggambarake sawijining umat sing, ing mangsa nalika lumrah ana panyimpangan saka kayektèn lan kabeneran, lagi ngupaya mulihaké manèh asas-asas kang dadi dhasar Kratoning Allah. Wong-wong mau iku para ndandani pagaring karusakan kang wis digawé ing angger-anggeré Allah—tembok kang wus dipasang déning Panjenengané ngubengi para pinilihé kanggo pangayomané, lan manut marang pranatan-pranatané bab kaadilan, kayektèn, lan kasucèn iku kang kudu dadi pangreksané kang langgeng tumrap wong-wong mau.

Kantheni tembung-tembung kang tegesé ora bisa disalahtafsiraké, nabi nedahaké pakaryan tartamtu saka umat kekesahan iki kang mbangun témbok. “Yèn sira mbalikaké sikilmu saka dina Sabat, saka nindakaké kesenanganmu dhéwé ing dina-Ku kang suci; lan nyebut Sabat iku kabingahan, kang suci kagungané Pangéran, kang pantes diajèni; lan yèn sira ngormati Panjenengané, ora nindakake dalanmu dhéwé, utawa nggolèki kesenanganmu dhéwé, utawa ngucapaké tembungmu dhéwé: mula sira bakal bungah ana ing Pangéran; lan Aku bakal ndadèkaké sira nunggang ana ing papan-papan kang dhuwur ing bumi, lan maringi pangan marang sira saka warisané Yakub, leluhurmu: awit cangkemé Pangéran wus ngandika mangkono.” Yesaya 58:13, 14. *Prophets and Kings*,

677, 678.

Metodologi Alkitabiah kang kawedharake déning para malaékat marang William Miller nggambarake angger-angger profètisé Allah, lan béda karo Israèl kuna, Israèl modhèren katetepaké dadi para panyimpen ora mung tumrap angger-anggering Sepuluh Préntah waé, nanging uga tumrap para ramalan.

“Gusti Allah sampun nimbali pasamuwané ing jaman punika, kados déné Panjenengané nimbali Israèl kuna, supados ngadeg dados pepadhang ing bumi. Lumantar pedhang pangbédhahing kayekten ingkang kiyat, yaiku pawartosing malaékat kapisan, kapindho, lan katelu, Panjenengané sampun misahaké tiyang-tiyang punika saking pasamuwan-pasamuwan lan saking donya, supados ndadosaké wong-wong mau lumebet ing sesambetan suci ingkang caket kaliyan Panjenengané piyambak. Panjenengané sampun ndadosaké wong-wong mau dados panyimpening angger-anggeré, lan maringaké dhateng wong-wong mau kayekten-kayekten ageng bab pitedahing para nabi kanggé jaman punika. Kados déné sabda-sabda suci ingkang dipasrahaké dhateng Israèl kuna, makaten ugi punika dados kapitadosan suci ingkang kedah dipunwartakaké dhateng jagad. Katiga malaékat ing Wahyu 14 nggambaraké umat ingkang nampi pepadhanging pawartosipun Gusti Allah lan lajeng maju dados para utusané, nglantaraké pepéling punika ing sadawaning lan saebaring bumi. Kristus ngandika dhateng para pandhèrèkipun: ‘Kowé iki pepadhanging jagad.’ Dhateng saben jiwa ingkang nampi Gusti Yésus, salib ing Golgota ngandika: ‘Lah, priksa reganing jiwa: “Padha lunga menyang saindenging jagad, lan wartakna Injil marang sakehing titah.”’ Boten wonten satunggal prekawis kemawon ingkang kena dipunparengaké ngalang-alangi pakaryan punika. Punika pakaryan ingkang paling wigati tumrap wekdal punika; dayané kedah ngantos tebih kados kalanggengan. Katresnan ingkang dipunwedharaké déning Gusti Yésus dhateng jiwaning manungsa lumantar kurban ingkang sampun dipunpisungsungaké déning Panjenengané kanggé panebusing tiyang-tiyang punika, badhé dados panggugah tumrap sadaya pandhèrèkipun.” Testimonies, jilid 5, 455.

“Bebener-bebener agung saka wangsit,” kang kaparingake lumantar para malaekat, lan diteguhake lumantar pakaryane William Miller, iku “sawijining kapitadosan suci kang kudu diwartakake marang jagad.” Angger-angger Sepuluh Prentah, angger-anggering alam, angger-anggering kesehatan, lan angger-anggering panaliten wangsit padha kaparingake déning Sang Pambiyantu Angger-angger Agung kang padha, lan nampik siji Prentah ateges nampik kabèh. Panampikan marang metodologi kang kaparingake marang William Miller wiwit sawijining pambrontakan kang saya maju, kang ing pungkasané bakal nuntun Adventisme marang panampikan dina Sabat kapitu.

“Ing dina-dina pungkasan iki Gusti kagungan prekara marang umat kang ngakoni dadi kagungané. Ing prekara iki para wong kang ngasta kalungguhan tanggung jawab bakal lumaku ing dalan kang langsung kosok balèni karo dalan kang ditindakaké déning Nehemia. Ora mung padha bakal nglirwakaké lan ngremehaké dina Sabat déning awaké dhéwé, nanging uga bakal ngupaya supaya wong liya ora netepi iku, kanthi nglèngkèri ana ing sangisoré reruntuhan adat lan tradhisi. Ing gréja-gréja lan ing

pakumpulan-pakumpulan gedhé ing panggonan kabuka, para pelayan bakal nyurung marang wong akèh pentinging netepi dina kapisan ing minggu. Ana bebaya gedhé ing segara lan ing dharatan; lan bebaya-bebaya iki bakal saya mundhak, sawiji karusakan nututi karusakan liyané kanthi cepet; lan golongan cilik para penjaga Sabat kang manut marang swaraning ati bakal dituding minangka wong-wong kang ndatangkaké bebenduning Allah marang jagad iki marga saka ora nggatekaké dina Minggu.”

“Setan nyurung kabecikan palsu iki supaya bisa nggawa jagad iki dadi tawanané. Iku rancangane kanggo meksa manungsa supaya nampani kasalahan. Dheweke melu kanthi aktif ing panyebaran kabèh agama palsu, lan ora bakal mandheg apa waé ing upayané kanggo ngetrapaké piwulang-piwulang kang kliru. Ing sangisoring selubung semangat agama, manungsa, kang diprabawai déning rohé, wis nyipta panyiksa sing paling kejem tumrap sapepadha, lan wis nimpakaké sangsara kang paling nggegirisi marang wong-wong mau. Setan lan para agené isih nduwèni roh sing padha; lan sajarah jaman biyèn bakal kaulang maneh ing jaman kita.”

“Ana wong-wong sing wis netepaké pikiran lan karepé kanggo nindakaké piala; ana ing panggonan-panggonan peteng ing sajroning atiné, wong-wong iku wis mutusaké kadurjanan apa waé sing bakal ditindakaké. Wong-wong iki kesasar déning awaké dhéwé. Wong-wong iku wis nampik paugeran bebenering Allah kang agung, lan minangka gantiné wong-wong iku ngadegaké ukurané dhéwé; lan kanthi mbandhingaké awaké dhéwé karo ukuran iki, wong-wong iku ngumumaké yèn awaké dhéwé suci. Pangéran bakal marengaké wong-wong iku mbabar apa kang ana ing sajroning atiné, nindakaké roh saka panguwasa sing ngwasani wong-wong iku. Panjenengané bakal nglilani wong-wong iku nduduhaké sengité marang angger-anggeré ana ing cara wong-wong iku nindakaké tumindak marang wong-wong sing setya marang tuntutan-tuntutané. Wong-wong iku bakal digerakké déning roh pepasemon agami kang edan padha kaya roh sing nyurung gerombolan wong akèh sing nyalibaké Kristus; gréja lan nagara bakal kaiket dadi siji ana ing karukunan rusak kang padha.”

“Pasamuwan jaman saiki wis ngetutaké lampahé wong Yahudi ing jaman kuna, sing nyingkiraké dhawuh-dhawuhing Allah demi tradhisiné dhéwé. Pasamuwan iku wis ngowahi pranatan, nglanggar prejanjian langgeng, lan saiki, kaya nalika semana, asilé yaiku gumunggung, ora pracaya, lan kasetyan sing luntur. Kaanan sejatiné dipratélakaké ing tembung-tembung saka kidungé Musa iki: ‘Padha wus ngrusak awaké dhéwé, cacadé dudu cacading anak-anaké; padha iku turunan kang cidra lan bengkong. Apa mengkono patrapmu marang Pangeran, hé para umat kang bodho lan tanpa kawicaksanan? Apa Panjenengané dudu Ramamu, sing wus nebus kowé? Apa Panjenengané ora nitahaké kowé lan netepaké kowé?’” Review and Herald, March 18, 1884.

Panolakan pungkasan marang kayektèn déning Adventisme kadadéan ing wektu hukum Minggu, nalika Adventisme mbalèni sajarah Israèl kuna, nalika “didorong déning roh kegilaan agami sing padha kang nyurung gerombolan sing nyalib Kristus; greja lan nagara bakal manunggal ing kasalarasan rusak sing padha.” Pambrontakan Adventisme sing saya maju kaambarake ing Yézèkièl pasal woluh, kanthi patang kanisthan sing saya ngrembaka,

kang kanthi profètis nandhani patang turun-temurun Adventisme sing diwiwiti ing taun 1863. Kanisthan pungkasan iku nalika para pamimpin Yérusalèm sujud marang srengéngé.

Panjenengané banjur nggawa aku mlebu ing plataran njero ing padalemané Pangéran; lah, ana ing lawanging Padalemané Allah, ing antarané serambi lan mesbéh, kira-kira ana wong rong puluh lima cacahé, gegeré ngadhep marang Padalemané Allah lan pasuryané ngadhep mangétan; lan padha nyembah srengéngé ngadhep mangétan. Banjur Panjenengané ngandika marang aku: “Apa kowé wis weruh iki, hé anaké manungsa? Apa iki prekara entheng tumrap brayat Yehuda, yèn padha nindakaké kanisthan-kanisthan kang padha ditindakaké ana ing kéné? Awit padha wis ngebaki nagara iki nganggo panganiaya, lan padha bali manèh kanggo njalari Aku nesu; lah, padha nyedhakaké pangé marang irungé. Mulané Aku uga bakal tumindak kanthi bebendu; mripat-Ku ora bakal melas, lan Aku ora bakal duwe sih; senajan padha sesambat ing kuping-Ku kanthi swara sora, éwadéné Aku ora bakal miyarsakaké wong-wong mau.” Hezekiel 8:16–18.

Pengadilan sing kalaksanakaké ing wektu iku digambarake ana ing “jam” pengadilanane Belsyazar.

Prabu Belsyazar nganakaké pésta gedhé kanggo sèwu para panggedhéné, lan ngunjuk anggur ana ing ngarepé wong sèwu mau. Belsyazar, nalika sampun ngraos anggur, dhawuh supaya prabot-prabot emas lan salaka, kang wus dijupuk bapaké, Nebukadnésar, saka Pedaleman Suci kang ana ing Yérusalèm, digawa mréné; supaya Sang Prabu, para pangérané, para garwané, lan para seliré padha ngunjuk saka ing prabot-prabot mau. Banjur digawané prabot-prabot emas kang wis dijupuk saka Pedalemané griya Allah kang ana ing Yérusalèm; lan Sang Prabu, para pangérané, para garwané, lan para seliré padha ngunjuk saka ing kono. Padha ngunjuk anggur, lan padha memuji para allah saka emas, saka salaka, saka tembaga, saka wesi, saka kayu, lan saka watu. Ing wektu iku uga metu driji-driji tangan manungsa, lan nulis ana ing ngarepé pedamaran, ana ing plester témbok kratoné Sang Prabu; lan Sang Prabu mirsa pérangan tangan kang nulis mau. Banjur rai Sang Prabu malih, lan pikirané gawé dheweke giris, nganti sendhi-sendhi igané lèrèn kencengé, lan dhengkulé padha keplak-keplak siji lan sijiné. Sang Prabu banjur nguwuh kanthi sora banter supaya para ahli nujum, wong Kasdim, lan para juru ramal digawa mlebu. Sang Prabu ngandika marang para wong wicaksana ing Babil, mangkéné: Sapa waé kang bisa maca tulisan iki lan nerangaké tegesé marang aku, bakal diparingi sandhangan wungu, kalung emas ana ing guluné, lan bakal dadi panguwasa kaping telu ana ing karajan. Banjur kabèh wong wicaksanané Sang Prabu padha mlebu; nanging padha ora bisa maca tulisan mau, utawa mratélakaké tegesé marang Sang Prabu. Mulané Prabu Belsyazar saya banget girisé, lan raihé malih ana ing dhèwèké, déné para panggedhéné padha kagèt banget. Daniel 5:1–9.

Ing “wektu kang padha” nalika paukuman tumrap Belsyazar rawuh, Syadrakh, Mesakh, lan Abednego kacemplungake menyang pawon geni kang wis dipanasi “ping pitu” luwih panas tinimbang lumrahe.

Saiki manawa kowe wis siyap, manawa ing wektu kowe krungu swaraning slompret, suling, kacapi, sakkabut, gambus, lan dulcimer, sarta sakehe jinis musik, kowe padha

sujud lan nyembah marang reca kang wis dakgawé, becik; nanging manawa kowe ora nyembah, ing jam iku uga kowe bakal dibuwang menyang tengahing pawon geni kang murub banget; lan sapa Allah iku kang bakal ngluwari kowe saka ing tanganku? Sadrakh, Mesakh, lan Abednego mangsuli lan matur marang raja, Dhuh Nebukadnezar, ing prakara iki kawula boten prelu mangsuli panjenengan. Manawa pancen mekaten, Allah kawula, kang kawula sembah, kuwasa ngluwari kawula saka pawon geni kang murub banget iku, lan Panjenengane bakal ngluwari kawula saka ing tangan panjenengan, dhuh raja. Nanging manawa boten, sumangga panjenengan mangertos, dhuh raja, bilih kawula boten badhe ngabdi marang para allah panjenengan, lan boten badhe nyembah marang reca emas kang wis panjenengan degake. Banjur Nebukadnezar kebak bebendu, lan pasuryane malih marang Sadrakh, Mesakh, lan Abednego; mulane dheweke dhawuh supaya pawon iku dipanasake ping pitu luwih banget tinimbang biyasane dipanasake. Daniel 3:15–19.

“Wektu” pangadilan tumrap Belsyazar iku padha karo “wektu” pangadilan tumrap Syadrakh, Mesakh, lan Abednego, lan ing loro-lorone, “ping pitu” kaanggep minangka pralambang saka pangadilan mau. Katelu wong utama mau nggambarake loro seksi sing munggah kanthi mega menyang swarga minangka panji ing “wektu” lindhu gedhe nalika Undhang-undhang Minggu, dene Belsyazar nggambarake pangadilan karusakan nasional kang digawa tumrap kéwan bumi ing “wektu” kang padha mau.

Kita badhé nerusaké pasinaon kita babagan paukuman marang Belsyazar ing artikel salajengipun.

“Aku banget kasangsaran ing panggalih gegayutan karo endhaking ukuran kasalehan ana ing antaraning umat kita. Lan manawa aku ngelingi bilai kang katibakaké marang Kapernaum, aku mikir sepira luwih aboté paukuman kang bakal tumiba marang wong-wong kang mangerténi kayektèn nanging ora lumaku miturut kayektèn iku, malah lumaku manut pating srengéngé geni kang padha diobong déning gawéané dhéwé. Ing mangsa bengi aku ngandika marang umat kanthi cara kang banget marem, nyuwun banget supaya padha takon marang swaraning atiné dhéwé: Aku iki apa? Apa aku wong Kristen, apa dudu? Apa atiku wis dianyari? Apa sih-rahmaté Allah kang ngowahi wis mbentuk watakku? Apa dosa-dosaku wis tak sésali? Apa wis tak akoni? Apa wis diapura? Apa aku dadi siji karo Kristus kaya Panjenengané iku siji karo Sang Rama? Apa aku sengit marang apa kang biyèn tak tresnani? Apa saiki aku nresnani apa kang biyèn tak sengiti? Apa samubarang kabeh dak anggep kajaba kapitunan marga saka kaluhuraning kawruh bab Kristus Yésus? Apa aku rumasa menawa aku iki kagungan kang wis kaasta déning Yésus Kristus, lan menawa saben jam aku kudu ngudusaké awakku marang paladosané?”

“Kita sami ngadeg wonten ing ambanging prastawa-prastawa ageng lan suci nggetak. Sakabehing bumi badhé padhang kapenuhan kaluhurané Gusti, kados dene toya nutupi saluran-saluraning samodra ingkang jero. Ramalan-ramalan sampun kaestokaken, lan mangsa ingkang kebak prahara sampun wonten ing ngajeng kita. Padudon-padudon lawas ingkang katingalipun sampun suwé dipunsempalaken badhé kauripaken malih,

lan padudon-padudon enggal badhé njedhul; ingkang enggal lan ingkang lawas badhé campur dados satunggal, lan punika badhé kalampahan enggal sanget. Para malaékat saweg nyekel sekawan angin, supados boten sami ngembus, ngantos pakaryan pepènget ingkang sampun katetepaken kaparingaken dhateng donya; nanging badai punika saweg nglumpuk, mendhung sami kebak momotan, siyap badhé njeblug tumiba dhateng donya, lan tumrap kathah tiyang punika badhé kados maling ing wayah wengi.

“Akeh wong mesem lan ora gelem percaya nalika kita ngandhani wong-wong mau, rong puluh lan telung puluh taun kapungkur, manawa dina Minggu bakal didhesekeke marang saindenging jagad, lan bakal digawe angger-angger kanggo meksa pangreksane, sarta meksa nurani. Kita saiki weruh bab iku kasembadan. Sakabèhé kang wis dipangandikakaké Allah ngenani mangsa ngarep mesthi bakal kalakon; ora ana siji baé kang bakal ora kalakon saka samubarang kang wis Panjenengané ngandikakaké. Protestantisme saiki lagi ngulurkaké tangan nyabrang jurang kanggo gandhèng tangan karo kapapaan, lan sawijining pakempalan lagi kawangun kanggo ngidak-idak nganti ora katon menèh dina Sabat saka pepakon kaping papat; lan manungsa dosa, sing, amarga pangujukané Iblis, netepaké sabat palsu, anaking kapapaan iki, bakal diluhuraké kanggo nggentèni papané Allah.”

“Samubarang swarga kawakilaké marang aku kaya-kaya lagi nyawang kabukane prastawa-prastawa. Sawijining krisis bakal kawedharake ana ing pasulayan gedhé lan dawa ing pamaréntahané Gusti Allah ing bumi. Sawijining prakara kang agung lan nemtokaké bakal kelakon, lan iku enggal banget. Menawa ana panundha, wataké Gusti Allah lan dhamparé bakal kacacadan. Gudhang gamané swarga kabukak; sakabèhé jagad gumelar kagungané Gusti Allah lan sakehing pirantiné wis siyap. Mung satembung kang kudu diucapaké déning kaadilan, lan bakal ana panggambaran kang nggegirisi ana ing bumi, saka bebenduné Gusti Allah. Bakal ana swara-swara lan gludhug-gludhug lan kilat-kilat lan lindhu-lindhu sarta karusakan umum. Saben gerakan ing jagad raya swarga iku kanggo nyawisaké donya tumrap krisis gedhé iku.

“Kaajeganing kakuwatan wis nguwasani saben unsur kadonyan; lan minangka sawijining umat sing wis nampani pepadhang gedhé lan kawruh kang nggumunaké, akèh ing antarané padha dipratélakaké kaya limang prawan kang turu karo damare, nanging tanpa lenga ana ing wadhahé; adhem, ora nduwé rasa, kanthi kasaléhan kang ringkih lan saya luntur. Nalika urip anyar lagi kasebar lan thukul saka ngisor sarta nyekel kanthi kuwat marang kabèh pirantiné Iblis, minangka ancas panyiyapan tumrap pasulayan lan perjuangan gedhé kang pungkasan, pepadhang anyar lan urip lan kakuwatan anyar lagi tumurun saka inggil, lan nguwasani umaté Allah sing ora mati, kaya akèhé wong saiki, ana ing panerak lan dosa. Umat sing saiki bakal weruh apa kang enggal bakal nekani kita lumantar apa kang lagi kalakon ana ing ngarepé kita, ora bakal manèh ngandel marang reka-daya manungsa, lan bakal ngrasa yèn Roh Suci kudu diakoni, ditampani, lan dipratélakaké ana ing ngarepé umat, supaya wong-wong mau bisa mbéla kamulyaning Allah, lan makarya ing ngendi-endi, ing dalan-dalan cilik lan dalan-dalan gedhé sajroning urip, kanggo nylametaké jiwané sesama manungsa. Watu karang siji-sijiné kang mesthi lan kukuh iku ya Sang Watu Karanging Jaman. Mung wong-wong sing

mbangun ana ing dhuwur Watu Karang iki kang aman.”

“Wong-wong kang saiki kapenuhan pikiran kadagingan, sanadyan wis kaparingi pepènget-pepènget saka Gusti Allah ana ing Sabdané lan lumantar paseksèn-paseksèn Rohé, ora bakal tau manunggal karo kulawarga suci para wong tebusan. Wong-wong iku asipat hawa-nepsu, asor ing pamikirané, lan njijiki ana ing ngarsané Gusti Allah. Wong-wong iku durung tau kasucekaké lumantar kayektèn. Wong-wong iku dudu para pandhèrèk kodrat ilahi, durung tau ngalahaké dhiri lan jagad bebarengan karo rasa katresnan lan hawa-nepsuné. Watak-watak kaya mangkono iki ana ing saindhenging pasamuwan-pasamuwan kita, lan minangka akibaté pasamuwan-pasamuwan iku dadi ringkih lan lara, sarta meh tumeka ing pati. Saiki ora kena ana paseksèn kang ora teges, nanging kudu ana paseksèn kang temtu lan cetha tumuju ing sasaran, kang nyaruwe saben rereged, lan ngluhuraké Gusti Yésus. Kita, minangka sawijining umat, kudu ana ing sikap pangarep-arep, nyambut gawé lan ngentèni lan waspada lan ndedonga.”

“Pangajeng-ajeng kang rahayu ngenani rawuhipun Kristus kaping kalih punika prelu asring dipunaturaken dhateng umat, kanthi kasunyatan-kasunyatanipun ingkang khidmat; ngantos-antos rawuhipun Gusti kita Yesus ingkang badhe enggal rawuh wonten ing kamulyanipun, badhe nuntun dhateng pandulu bilih prekawis-prekawis kadonyan punika kothong lan boten wonten tegesipun. Sadhaya pakurmatan utawi kaluhuran kadonyan boten gadhah aji, awit tiyang pitados sejati gesang ngluwihi jagad; lampahipun majeng tumuju swarga. Piyambakipun punika satriya lampahan lan tiyang manca. Kawarganegaraanipun wonten ing dhuwur. Piyambakipun ngempalaken padhanging srengéngé kabeneraning Kristus dhateng ing nyawanipun, supados piyambakipun dados pepadhang ingkang murub lan sumunar wonten ing pepeteng moral ingkang sampun nglimputi jagad. Kapitadosan ingkang santosa mekaten, pangajeng-ajeng ingkang gesang mekaten, katresnan ingkang murub mekaten, semangat suci lan kasucèkaken tumrap Gusti Allah mekaten, katingal wonten ing piyambakipun, saha cetha sanget bedanipun kaliyan jagad! ‘Mulane padha waspada, lan tansah ndedonga, supaya kowe dianggep pantes uwal saka sakehe prekara iki sing bakal kelakon, lan bisa ngadeg ana ing ngarsane Putraning Manungsa.’ ‘Mulane padha waspada, awit kowe ora ngerti ing jam pira Gustimu rawuh.’ ‘Mulane kowe iya kudu padha siyap, awit Putraning Manungsa rawuh ing wektu sing ora kok kira-kira.’ ‘Lah, Aku teka kaya maling. Rahayu wong sing waspada lan njaga sandhangane.’” Pamflet, 38–40.